Energie en bewustzijn in vervorming: kwaad

14 januari 1972
lezing 197

"Gegroet, vrienden, jullie allen hier aanwezig. Goddelijke zegeningen en goddelijke kracht stromen vanuit de geesteswereld naar jullie toe, doordringen je en stromen vanuit je diepste innerlijke bron in jezelf om je persoonlijkheid te bezielen. Die kracht moet en mag echter niet gebruikt worden om te ontlopen aan dat wat je niet wilt zien en weten. Hij moet gebruikt worden om je zin voor eerlijkheid tegenover jezelf te doen toenemen. Want alleen dan kan liefde werkelijk groeien. En alleen dan kun je stevig gronden in jezelf en in de wereld.

Deze lezing is weer een directe voortzetting van de voorafgaande lezingen, speciaal van de laatste twee.[1] Zoals jullie uit het verleden weten, komen de lezingen in series. Er zijn speciale reeksen die dan schijnbaar ineens stoppen, op een nieuw patroon overgaan of een ander accent krijgen. En toch vormen al deze onderwerpen en verschillende reeksen één geheel, als een voortgaande keten of een spiraal, zoals alle universele bewegingen spiralen vormen als ze in harmonie met de schepping zijn. In de lezing van vanavond zou ik graag, weer vanuit een andere hoek, het concept van het kwaad willen behandelen. Natuurlijk hebben we daar al eerder over gesproken. Er zijn vele benaderingen, vele gezichtshoeken, niveaus en uitgangspunten van waaruit ieder deel van de schepping besproken kan worden. Vanavond pakken we het onderwerp zo aan dat het in het bijzonder aansluit bij de laatste twee lezingen.

[1] Lezing 195 'Identificatie met het spirituele zelf om negatieve intentie te overwinnen'
lezing 196 'De kwaliteit van je verbintenis; oorzaak en gevolg' (Noot vertaler)

Sommige filosofieën beweren dat er geen kwaad bestaat, dat het kwaad een illusie is. Andere zeggen dat het een gegeven is, waarneembaar voor iedereen die de werkelijkheid onder ogen ziet. Sommige religieuze filosofieën beweren dat het kwaad uit één belangrijke bron voortkomt, uit een specifieke entiteit, genaamd de duivel, net zoals het goede voortkomt uit een persoonlijke God. Volgens deze leringen komen goed en kwaad dus van deze twee figuren. Weer anderen zeggen dat de krachten van het goede en de krachten van het kwade als beginselen bestaan, als energieën, als houdingen.

Zoals ik zo vaak doe, wil ik weer allereerst de kosmische, spirituele, algemeen filosofische benadering bespreken en die dan op zo'n manier aan jullie overbrengen dat je hem persoonlijk op je eigen ontwikkelingspad kunt toepassen. Want elke filosofie die niet in praktijk wordt gebracht, blijft een oppervlakkige, verstandelijke abstractie die niet doordringt tot de andere niveaus van je persoonlijkheid.

De verschillende opvattingen over wat kwaad is en waar het vandaan komt, zijn allemaal waar, mits men de tegenovergesteld opvatting niet uitsluit. Als je zegt dat kwaad op geen enkel zijnsniveau bestaat, zou dat onjuist zijn. Maar als je stelt dat er in de uiteindelijke werkelijkheid geen kwaad bestaat, dan is dat waar. Elk van deze grondstellingen is onjuist wanneer die als enige waarheid gezien wordt. Dit kan paradoxaal lijken zoals zo vaak het geval is Maar als we er verder op ingaan en de kwestie vanuit een dieper en breder uitgangspunt beschouwen, zullen schijnbare tegenstellingen zich ineens met elkaar verzoenen en elkaar aanvullen.

Ik zal nu uitleggen op welke wijze deze ogenschijnlijke tegenstellingen allemaal waar zijn. Laat ik eerst opnieuw zeggen dat het universum bestaat uit bewustzijn en energie. In de toestand van eenheid zijn bewustzijn en energie één. Dat is niet noodzakelijk zo in de onverenigde toestand. Energie kan een onpersoonlijke kracht zijn die ogenschijnlijk geen bewustzijn is, noch bewustzijn bevat of er een uitdrukking van is. Het schijnt een mechanische kracht die wel door het bewustzijn gericht kan worden, maar zelf totaal vreemd is aan bewustzijn, aan beslissing, aan zelfkennis, kortom, aan alles waardoor bewustzijn zich onderscheidt. Denk bijvoorbeeld maar aan elektriciteit of aan atoomenergie. Zelfs de energie van het denken schijnt dikwijls helemaal los te staan van de bron van haar bewustzijn. Misschien kunnen jullie enigszins invoelen wat ik bedoel. Velen van jullie hebben bijvoorbeeld

ervaren dat de kracht van je gedachten, de kracht van je houding, de kracht van je gevoelens, geen onmiddellijk resultaat heeft. Het heeft een indirect effect dat er eerst zo los van lijkt te staan dat het speciale aandacht en bewustzijn vereist voordat je werkelijk begrijpt wat ik in de laatste lezing heb besproken: het verband tussen oorzaak en gevolg. Alleen als je bewustzijn zich uitbreidt, ga je aanvoelen dat deze enorme gedachtekracht en de energie die deze in beweging zet één zijn. Dit werkt zowel op een constructieve als op destructieve manier. Het principe is hetzelfde.

De afgesplitste, dualistische menselijke toestand schept de illusie dat energie en bewustzijn twee verschillende verschijnselen zijn. Diezelfde splitsing doet zich voor in de waarneming van het leven en het zelf, van God en mens, van oorzaak en gevolg en van vele andere begrippen of verschijnselen in het leven. Er zijn mensen op dit aardse niveau die het universum, de kosmos, de schepping als een zuiver energetisch verschijnsel ervaren. Er zijn anderen die het universum, de kosmos, de schepping primair als het opperste bewustzijn beleven. Beide groepen hebben natuurlijk gelijk. En ze hebben allebei ongelijk als ze beweren dat alleen hun visie en opvatting de waarheid is en de andere niet. Beide inzichten zijn één. Omdat het denken beweging en energie is, is het in wezen onmogelijk om bewustzijn van energie te scheiden, ook al kan er ogenschijnlijk in hun uitingsvormen wel eens geen verband bestaan.

Hoe kunnen al die verschillende filosofieën en opvattingen over het leven waar zijn, terwijl ze tegengesteld lijken? Laten we het eens van dichterbij bekijken. Het is volkomen waar dat er in werkelijkheid - de uiteindelijke werkelijkheid in zijn eenheid, zijn verenigde staat - geen kwaad is. Gedachten zijn daar zuiver en in waarheid; gevoelens zijn liefde, vreugde, gelukzaligheid; wilsgerichtheid of intentionaliteit is uiterst positief en opbouwend. Daarom is er geen kwaad. Maar hetzelfde bewustzijn kan als het ware ‘van gedachten veranderen’. Het kan veranderen in een onware, beperkte gedachtegang; in gevoelens van haat, angst en wreedheid; in een negatieve wilsgerichtheid en bedoeling. Op dat moment verandert hetzelfde bewustzijn - of een aspect of deel ervan - in een misvormde versie van zichzelf. Met het gevolg dat de energie dan verandert overeenkomstig zijn uitingsvorm.

Dus de manifestatie van kwaad is in wezen niets anders dan puur bewustzijn en energie. Alleen de kenmerken daarvan zijn veranderd. Daarom is het even nauwkeurig om te zeggen dat er in werkelijkheid, in

essentie, geen kwaad bestaat als om te zeggen dat dit op het niveau van de menselijke uitingen wel zo is. De werkelijkheid van kwaad, zoals dat tot uiting komt op dit niveau van ontwikkeling, moet door ieder individu geaccepteerd worden met de bedoeling te leren er het hoofd aan te bieden en het op die manier te overwinnen. Alleen dan kun je ook omgaan met het kwaad buiten jezelf. Een poging om dit proces om te keren moet leiden tot triest falen, want alles moet altijd vanuit het centrum beginnen - en het centrum is het zelf.

Welnu, hoe staat het met de vraag of goed en kwaad gepersonifieerde, bestaande entiteiten zijn of alleen principes? Opnieuw moet het antwoord zijn: beide. Iedere man en iedere vrouw is een manifestatie van God; maar de misvormde staat impliceert dat iedere man en iedere vrouw ook de duivel tot uitdrukking brengt. Een wezen dat volkomen verenigd en zuiver is, zou God volledig tot uitdrukking brengen. God kan zich dus manifesteren in geïndividualiseerde vorm. En omgekeerd, een entiteit die haar bewustzijn en energiebeweging tot in het uiterste misvormd heeft, zou je een duivel kunnen noemen. Geen van deze beide uitersten in het spectrum bestaat in het menselijk bewustzijn. Het menselijk bewustzijn bevindt zich in een staat van ontwikkeling waarin zowel het zuivere en het misvormde, het goede en het kwade, God en de duivel bestaan. Het is de taak van ieder menselijk wezen op de lange weg van de evolutie - leven na leven - (en werkelijk, het vraagt duizenden levens, geen honderden) zijn ziel te zuiveren en het kwaad te overwinnen.

Laten we een ogenblik kijken naar wat kwaad betekent, zowel vanuit het oogpunt van energie als vanuit het oogpunt van bewustzijn. Wanneer energie wordt omgezet tot een destructieve manifestatie, neemt de trillingsfrequentie ervan af in de mate van de misvorming van het bewustzijn, welke wordt bepaalt door de keuze en de wilsgerichtheid van het denkproces en van de houding die wordt ingenomen. Hoe lager de trillingsfrequentie wordt, hoe meer de misvorming van het bewustzijn is voortgeschreden en hoe meer we kunnen spreken over een manifestatie van het kwaad. Een andere verandering van de energiestroom in zijn misvorming
- of in zijn kwade afwijking - is de manier waarop hij condenseert. Hoe hoger de ontwikkeling van de entiteit is, hoe zuiverder de energie, hoe hoger de vibratie en hoe stralender ook de materie waarin de energie zich uitdrukt. Hoe misvormder, hoe destructiever, slechter en langzamer de trillingen zullen zijn en hoe sterker gecondenseerd de vorm waarin

het bewustzijn zich manifesteert.

De materie zoals jullie die kennen is daarom in een vergevorderde staat van verdichting. Verdichting van energie betekent de dualistische, onverbonden, onverenigde toestand. Het bewustzijn dat in deze toestand is verwikkeld, moet zijn weg terug vinden om de trillingen van de energiebeweging te doen toenemen en het patroon van gedachten en houdingen te veranderen, om zo bewustzijn en energie te zuiveren.

Wat betekent het kwaad in termen van bewustzijn? De religie heeft hier natuurlijk breeduit over gesproken, in termen van haat, angst, zelfzucht, bedrog, dubbelhartigheid, boosaardigheid, het leven bedriegen door de prijs niet te betalen of door meer te willen dan je bereid bent te geven en vele andere destructieve, krenkende houdingen. Dit is zo duidelijk dat het nauwelijks verdere uitwerking nodig heeft. Maar laten we het verschijnsel kwaad op een subtieler niveau wat nader bekijken, om jullie verder te helpen op je innerlijk pad.

Jezus Christus heeft gezegd: “Weersta het kwaad niet”. Deze uitspraak is op vele manieren verkeerd begrepen. Het is veel te letterlijk en daarom verkeerd geïnterpreteerd. Het is opgevat in die zin dat je je maar door anderen zou moeten laten gebruiken, over je laten lopen, dat je niet op zou moeten komen voor je rechten en je waardigheid als mens. Er werd een ootmoedigheid en een masochisme mee gepredikt die niet in overeenstemming zijn met de goddelijke waarheid. Integendeel, die helpen het kwaad in stand houden en laten toe dat degene die kwaad bedrijft het uitleeft op zijn omgeving.

Iedere waarheid kan op verschillende, maar toch juiste manieren geïnterpreteerd worden, overeenkomstig het niveau waarop dit wordt gedaan en vanuit welk uitgangspunt het wordt benaderd. Omdat we vanavond praten over kwaad als uitdrukking van bewustzijn en energie, zal ik de woorden “Weersta het kwaad niet” vanuit dat oogpunt interpreteren. “Weersta het kwaad niet” wijst heel duidelijk op het feit dat *weerstand zelf kwaad is en kwaad voortbrengt.* Vanuit het verschijnsel energie is dit even duidelijk als vanuit het verschijnsel bewustzijn. Ongehinderde, niet tegengehouden energie stroomt vloeiend en harmonieus als een kalme rivier. Als weerstand de beweging van de energiestroom tegenhoudt, neemt deze af, de vorm verdicht zich en de energiestroom overlaadt en verstopt de kanalen. Weerstand doet de manifestatie van energie verstrakken en maakt hem grof. Weerstand

houdt tegen wat zou moeten bewegen.

Bewustzijn dat om zo te zeggen verantwoordelijk is voor verdichting moet daarmee in overeenstemming zijn. Dit is niet helemaal correct, maar de menselijke taal is niet in staat de wezenlijke eenheid van bewustzijn en energie uit te drukken, zodat we een compromis moeten sluiten en het beschouwen alsof het bewustzijn 'verantwoordelijk' is voor de energiestroom. Hoe dan ook, vanuit jullie standpunt zal deze uitdrukking heel goed voldoen. In gedachten, intenties, gevoelens en houdingen ligt een weerspannige houding besloten ten opzichte van wat is: ten opzichte van de waarheid, van het leven, van God, van welk aspect van de goedheid van het universum dan ook. Dit bewustzijn verzet zich ertegen het levensproces te vertrouwen; er komt kwaadwilligheid uit voort (negatieve bedoelingen). Er is geen kwade houding denkbaar zonder dat er weerstand tegenover het goede in het spel is. Omgekeerd, daar waar het leven zich ongehinderd en zonder weerstand manifesteert, moet het wel goed en gelukkig, harmonieus en creatief zijn.

Juist de manifestatie van materie zoals jullie die kennen - welke in hoge mate een toestand van onverenigd zijn uitdrukt - is een gevolg van weerstand. Materie is verdichte, grove, vertraagde energie. De bestaanstoestand in de materie maakt blind; materie verduistert een zuiver zicht en is daarom onvermijdelijk pijnlijk. Weerstand staat gelijk aan materie, gelijk aan blindheid, dualisme en afscheiding, gelijk aan kwaad en lijden. Weerstand is tegen de stroom ingaan, jezelf afsluiten, gespannen zijn; weerstand verhindert beweging van de universele energie: beweging van liefde, beweging van waarheid, de altijd doorgaande beweging van het leven waarin het goddelijke zich onbelemmerd ontvouwt. Weerstand belemmert altijd een of ander waardevol, mooi aspect van de schepping. Belemmering vervaagt overduidelijk de waarheid, de visie, de liefde, het leven. Weerstand is daarom een manifestatie van kwaad.

Als je in jezelf kijkt, in jezelf voelt en diep genoeg gaat, zul je betrekkelijk gemakkelijk je eigen weerstand opmerken. Andere mensen kunnen dat altijd, tenzij ze bijzonder blind of onontwikkeld zijn of ervan afhankelijk zijn het *niet* te zien. Zij kunnen er belang bij hebben het met jou eens te zijn, een ideaalbeeld van jou in stand te houden. Maar als dat niet zo is, zijn zij er zich bewust van. En jij kunt je er óók bewust van zijn als je wilt! Dan zul je zien wat deze weerstand betekent.

Het woord weerstand wordt in de psychologie herhaaldelijk gebruikt. Meestal vergeten mensen dan ook wat het eigenlijk betekent. Zo'n woord wordt maar rondgestrooid en mensen verliezen het contact met de dynamische werkelijkheid ervan. *Woorden worden zo vaak betekenisloos als ze blindelings en zonder gevoel gebruikt worden.* Om deze reden verander ik dikwijls opzettelijk van termen en woorden, om daarmee een nieuwe impuls aan jullie begrip te geven en blindelings gebruik te voorkomen. Maar in deze context gebruik ik dit woord omdat het precies het woord is dat Jezus gebruikte.

Het woord 'kwaad' ondergaat een dergelijk lot. Religie heeft het op zo'n mechanische vaak zinloze en misvormde manier de mensen naar het hoofd geslingerd, dat velen praktisch allergisch zijn geworden voor dit woord. Daarom heb ik mij er lange tijd van weerhouden dit woord te gebruiken en het alleen zo af en toe eens genoemd. Maar voor eventjes is het wel goed om terug te keren naar die heel basale concepten en uitdrukkingen om meer effect te hebben op en nieuwe energie te geven aan jullie begrippen.

Als jullie je ingeroeste negatieve intenties onder ogen zien en accepteren, kunnen jullie die in verband brengen met je weerstand. Een negatieve gerichtheid is noodzakelijkerwijs een weerspannige houding en duidelijk een kwade. Weerstand zegt altijd op een of andere manier: "Ik wil de waarheid over dit of dat niet weten." Onnodig te zeggen dat dit een afbrekende houding is. Die moet een kwade kracht scheppen. Zij houdt doorgaande beweging van de waarheid tegen.

In onze benadering van zelfontwikkeling vinden we telkens weer dat trots, eigenzinnigheid en angst de fundamentele triade van het kwaad is. We zien hoe al het overige binnen deze triade valt. Elk van deze drie houdingen (die altijd onderling verbonden zijn) is een gevolg van weerstand en kweekt verdere weerstand - of kwaad.

Eigenzinnigheid zegt: "Ik verzet me tegen iedere manier behalve de mijne" en 'de mijne' is zo dikwijls tegen het leven, tegen God. Eigenzinnigheid biedt weerstand aan waarheid, liefde en eenheid, ook al wil je die schijnbaar wel. Maar op het moment waarop verkramping van de weerstand, van de eigenzinnigheid er is, worden de goddelijke aspecten in hun uitingen belemmerd.

Trots is weerstand ten opzichte van de eenheid tussen de entiteiten. Trots scheidt zichzelf van anderen af, verheft zichzelf - en dus verzet het zich tegen waarheid en liefde die creatieve manifestaties van leven zijn. Trots is het tegendeel van nederigheid, niet van vernedering. Wie zich tegen nederigheid verzet moet wel vernederd worden, want de weerstand moet uiteindelijk altijd tot een breekpunt komen. De weigering waarheid te laten zien en dat wat bestaat te erkennen, is te wijten aan trots en deze trots veroorzaakt weerstand, evenzeer als hij er een gevolg van is.

Weerstand kweekt *angst* en angst kweekt weerstand. De gespannen toestand van weerstand en de vertraagde energiebeweging verduisteren het zicht en beperken de reikwijdte van ervaringen. Het leven wordt als angstwekkend waargenomen. Hoe meer weerstand, hoe meer angst - en omgekeerd.

Weerstand tegen waarheid komt voort uit angst dat de waarheid wel eens schadelijk kan zijn (als je denkt dat je het universum wantrouwt) en weerstand tegen de waarheid moet die angst in zich bevatten. Verbergen wordt steeds moeilijker en laten zien steeds bedreigender. Vrees voor waarheid - en daarom weerstand - ontkent het weldadige karakter van het universum, negeert de waarheid van het zelf met al zijn gedachten, gevoelens en bedoelingen. Deze zelfontkenning - gevolg van weerstand - is kwaad en schept kwaad.

Als je je gevoelens en je verborgen gedachten en intenties wilt ontlopen, creëer je weerstand. Weerstand is op een of andere manier altijd verbonden met: “ik wil geen pijn gedaan worden”, of die pijn nu echt of denkbeeldig is. Of die pijn nu veroorzaakt wordt door eigenzinnigheid die zegt: “ik wil geen pijn!” of door trots die zegt: “nooit geef ik toe dat mij pijn gedaan kan worden”, of door angst die zegt “als ik pijn moet lijden ga ik dood” Het zijn allemaal uitdrukkingen van wantrouwen in het universum. In werkelijkheid gaat pijn over, want het is geen uiteindelijke toestand, evenmin als kwaad. Hoe meer pijn in zijn volle intensiteit ervaren wordt, hoe sneller hij zich oplost in zijn oorspronkelijke componenten: stromende, bewegende energie die vreugde en geluk schept. Dus of weerstand nu voortkomt uit eigenzinnigheid, uit trots of uit angst en of het nu onwetendheid is en ontkenning van wat is, het doet er niet toe. Weestand belemmert God, het goede, de stroom van leven. Weerstand schept muren en die muren scheppen afgescheidenheid van waarheid en liefde - van je innerlijke eenheid.
Iemand die zich op de weg van de evolutionaire groei bevindt, die –

incarnatie na incarnatie - op zoek is en rondtast om zichzelf te vervullen, zijn taak te vervullen, is natuurlijk. in een gemengde innerlijke toestand. Jullie weten dat. Een groot deel van mensen zoals jullie, zijn al vrij en ontwikkeld. Maar jullie weten en ervaren eveneens op je pad, dat er natuurlijk ook misvorming, blindheid, kwade wil, weerstand en kwaad is.

De mens die gedeeltelijk in een staat van innerlijke vrijheid verkeert - enerzijds beweging van waarheid, liefde en licht, anderzijds misvorming, negatieve intenties, wraakzucht, hebzucht, haat, boosaardigheid, eigenzinnigheid, trots en angst - moet een uitweg uit dit conflict vinden. Eén kant verzet zich tegen de waarheid dat deze gevoelens en houdingen er zijn en verzet zich ertegen ze op te geven, terwijl de andere kant ernstig streeft naar ontwikkeling en zuivering.

Deze gespleten toestand moet crisis veroorzaken. Ik heb over dit onderwerp eerder gesproken en er een hele lezing aan gewijd.[1] Laat mij in de context van deze lezing herhalen dat een dergelijke crisis onvermijdelijk is. Als er twee totaal tegengestelde bewegingen, richtingen en strevingen bestaan, moet er een breekpunt bereikt worden. Zo'n breekpunt manifesteert zich in het leven van een individu als een crisis. De ene beweging zegt: "Ja, ik wil toegeven wat kwaad is, ik wil mezelf confronteren en afrekenen met de pretenties, die per slot van rekening alleen maar leugens zijn. Ik wil mezelf ontplooien en het beste voortbrengen wat in mij is, zodat ik kan bijdragen en geven aan het leven net zoals ik van het leven wil ontvangen. Ik wil die kinderlijke positie opgeven waarmee ik bedrog pleeg, waarmee ik bozig en wraakzuchtig naar het leven graai terwijl ik weiger er ook maar iets aan te geven - behalve mijn eisen en mijn wrok. Ik wil daar allemaal mee ophouden en vol vertrouwen op de golven van het leven varen. Ik wil God eren door het leven te accepteren zoals het is."

De andere kant houdt maar vol te zeggen: "Nee. Ik wil het op mijn manier. Ik wil me eventueel wel ontwikkelen en netjes en eerlijk worden, maar niet voor de prijs van steeds maar weer naar van alles kijken en mezelf laten zien, of van iets toe te geven wat ik veel te zelfbeschuldigend vind." De daaruit voortkomende crisis moet de ongezonde structuur afbreken.

In gevallen waar de destructieve gerichtheid en bedoeling aanmerkelijk zwakker zijn dan de constructieve, is de crisis betrekkelijk gering, want

[1] Lezing 183 'De spirituele betekenis van een crisis' (Noot vertaler)

de foute aspecten kunnen er mogelijk uit losgemaakt worden zonder het hele bouwwerk neer te halen. Op dezelfde manier kan het voorkomen dat de beweging naar groei en waarheid aanzienlijk minder is dan de stagnerende, weerspannige, kwade; ook dan hoeft er voor een poosje geen ernstige crisis op te treden. De persoonlijkheid stagneert misschien voor langere periode. Maar als de beweging naar het goede voldoende sterk is en toch de weerstand de totale beweging tegenhoudt, waardoor de bewuste persoonlijkheid in verwarring raakt, zicht verliest en zich destructief uitleeft, *dan moet er iets bezwijken*.

Veronderstel, je bouwt een huis. Een deel van het materiaal is solide, zuiver, mooi en uitstekend van kwaliteit. Een ander deel is belabberde, goedkope, rottige imitatie. Als die twee totaal onverenigbare materialen onontwarbaar door elkaar gebruikt worden, kan de opgerichte structuur geen stand houden.

Als het rotte materiaal ontward kan worden zonder dat het hele bouwwerk instort, kan diepe crisis en opschudding van het huidige leven vermeden worden. Dit hangt helemaal af van de bewuste keuze van betreffende persoon. Maar als deze te zeer in het net verstrikt zit omdat er al te lang weerstand geweest is en voldoende vrijwillige inzet ontbreekt, dan is er maar één uitweg. De structuur moet gesloopt worden, zodat het huis in een zuivere vorm herbouwd kan worden.

Zo'n proces roept een energiebeweging op die bijna niet te beschrijven valt. Weerstand bieden aan het kwaad betekent dat je het kwaad in je niet onder ogen ziet en niet accepteert. Deze weerstand schept een enorme opeenhoping van energie, die tenslotte tot een soort explosie komt. De diepere betekenis van de daaruit voortkomende afbraak is werkelijk fantastisch. Daardoor wordt juist het kwaad dat die verwoesting heeft aangericht teniet gedaan. Helaas is het onmogelijk over te brengen hoe dit proces er uitziet. In het uiterlijke leven van zo iemand kan er veel stuk gaan. De energiebeweging van de zielssubstantie verscheurt de verrotte structuur, zelfs als dat betekent dat tijdelijk alles in elkaar stort. Wat werkelijk van waarde is, zal zich vanzelf en organisch weer opbouwen.

Misschien kun je je wel vaag een vorm van heel intense, verschillende bewegingen voorstellen. Deze bewegingen kolken en bruisen, exploderen en imploderen en verwoesten als het ware zichzelf. Het is als een reusachtige aardschok, waarbij een deel van het materiaal stand

houdt, een deel langzaam en weer een ander deel snel instort. Er is beweging in allerlei richtingen. De zielssubstantie wordt uiteengescheurd en herbouwt zichzelf tegelijkertijd in het proces. Er vindt schepping plaats. Iedere crisis is een integraal deel van schepping. Daarom zouden crises door de wijze mens verwelkomd en geaccepteerd moeten worden, gebruikt moeten worden om steeds meer weerstand op te ruimen. *"Weersta het kwaad in je niet."* Dat betekent: geef de schijn, de pretentie op. Geef toe, ga mee met de beweging van het leven.

Het proces van afbraak/ schepping is een schitterend gezicht voor spirituele ogen. De verblinde entiteit lijdt misschien tijdelijk, maar hoe goed is dat! Het proces is ontzagwekkend in zijn weldadig geweld. Nieuwe bewegingen ontstaan, oude bewegingen veranderen van richting, kleur, schakering en klank. Want voor het geestelijk oog zijn zicht, klank, geur en vele andere gewaarwordingen één.

Als je diep in jezelf afdaalt en intuïtief de betekenis van jouw crisis probeert aan te voelen, kun je er een glimp van opvangen. Misschien voel je dan het scheppende proces dat zich afspeelt. Dat creatieve proces lijkt tegelijkertijd een afbraakproces te zijn - afbraak, zoals ik net zei, voorzover het om gebrekkig zielsmateriaal gaat.

De eeuwige, uiteindelijke, wezenlijk weldadige aard van de schepping wordt het meest welsprekend aangetoond in het feit dat het kwaad tenslotte zichzelf moet verwoesten. Het kan zich slechts een tijdlang opstapelen, maar uiteindelijk moet er een instorting plaatsvinden. Jullie zullen het er allemaal mee eens zijn dat de afbraak van destructiviteit een opbouwend, scheppend verschijnsel is.

Dus op de lange duur is iedere afbraak constructief en dient de schepping. Altijd. Maar in het uiterlijke leven van een mens wordt dit niet altijd gezien. Hoe verder je op Het Pad komt, hoe meer je dit gaat zien. Het zal je helpen als je erover mediteert om dit verschijnsel werkelijk te gaan ervaren, want dan help jij het proces door je bewuste beslissing om het kwaad dat weerstand biedt, achter je te laten - het kwaad in jezelf dat je buiten je projecteert. Dat wil zeggen, je denkt dat het je van buitenaf overkomt, terwijl dat natuurlijk nooit, nooit kan. Maar je kunt wel het geweld van de constructieve afbraak beïnvloeden en verminderen als jouw inzet voor de waarheid een nieuwe impuls krijgt en als je je negatieve intenties geen grond meer geeft, maar verandert in positieve.

Als je je negatieve intenties kort en duidelijk onder woorden brengt, kun je een nieuwe beweging scheppen. De keus is aan jou. Maar ook vóór dat je dat doet, zul je, juist door je opzettelijke kwade wil toe te geven, vanzelf al meer in waarheid zijn en minder geneigd het kwaad uit te leven en jezelf dan ook nog het gevoel te geven dat je in je recht staat. Je zult weten wie je bent. En vreemd genoeg, hoe meer je het kwaad opbiecht, hoe eervoller je wordt en hoe meer je dat zult weten en er jezelf om waarderen.

Met pijn is het precies hetzelfde: hoe meer je pijn accepteert, hoe minder je er van voelt. Je verzetten tegen pijn maakt die pijn vaak ondragelijk. Hoe meer je je haat accepteert, hoe minder je haat. Hoe meer je je lelijkheid accepteert, hoe mooier je wordt. Hoe meer je je zwakheid accepteert, hoe sterker je bent. Hoe meer je je gebreken toegeeft hoe meer waardigheid je zult hebben - hoe eigenaardig andere mensen er ook tegenaan kijken. Dit zijn onverbiddelijke wetten. Dit is het pad dat wij bewandelen.

Er gebeuren bij dit werk heel wat prachtige dingen. Maar er moet ook nog heel wat schoongemaakt worden, dus jullie moeten uiterst werkzaam zijn. Ik wil jullie zeggen dat jullie onderneming zeer gezegend wordt.

Welnu, vrienden, ga door met jullie prachtige pogingen om in waarheid te zijn. Worden jullie aan het twijfelen gebracht in je oprechtheid, in je hart moeten jullie weten waar je bent - en dat is alles wat van belang is. Dat is alles!

Wees gezegend. Wees wie je werkelijk bent: God!

Deze lezing werd gegeven via Eva Pierrakos in 1972.
Oorspronkelijk uitgegeven door Center for the Living Force Phoenicia (N.Y.)
onder de titel: 'Energy and Consciousness in Distortion - Evil.'
Vertaling door An van Dijk in 1985; herzien in 2000 door Marije Mol.
© Stichting Gemeenschap het Pad. Uitgave 2009